



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **E. M. O.**, nar. ..., státní příslušnost Nigerijská federativní republika, t. č. P. 3, H. 715/22, zast. Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem AK se sídlem v Hradci Králové, tř. Edvarda Beneše 1527/76, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2016, čj. OAM-1078/ZA-ZA02-K03-2015

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán rozhodl dne 13. 4. 2016 o nepřipustnosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, s odkazem na § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. Druhým výrokem pak bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, a to dle § 25 písm. i) téhož zákona.

V žalobě se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, uvedla, že správní orgán nedbal o to, aby rozhodnutí odpovídalo okolnostem její věci, ji skutečně trápí obavy z návratu do země původu, zejména z důvodu špatné bezpečnostní situace. V Nigérii operuje ozbrojená skupina Boko Haram, která ohrožuje obyvatelstvo, obyvatelé nemohou klidně žít, čímž dochází

k porušování jejich základních práv a svobod, především na život, svobodu a osobní bezpečnost – zde poukaz na čl. 3 Všeobecné deklarace lidských práv. Zákon o azylu upravuje v části doplňkové ochrany hrozbu vážné újmy, specifikovanou § 14a odst. 2 písm. c) jako vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K svému manželství pak žalobkyně sdělila, že ho nepovažuje za účelové, z její strany se jednalo o tradiční pojetí, založené na vzájemné úctě a respektu, chování svého muže nemůže ovlivnit, apeluje na nové posouzení podmínek ust. § 13 zákona o azylu. Do ČR žalobkyně přicestovala za svým mužem a žádá zde o mezinárodní ochranu. V doplnění žaloby ze dne 4. 7. 2016 soudem ustanovený zástupce žalobkyně uvedl, že zmínila v pohovoru obavy z činnosti Boko Haram, tato skupina unáší a vraždí obyvatelstvo, jejím objektem jsou nejčastěji ženy a dívky. Její manžel je v současné době neznámého pobytu, nedá se tak předpokládat, že by se s ní navrátil do Nigérie, žalobkyně jako vdaná žena bude odkázána sama na sebe a riziko její smrti tak bude stoupat. Po celou dobu svého pobytu zde si žalobkyně budovala osobní vazby, dá se říci až rodinného charakteru, jinou rodinu v současné době nemá. K udělení azylu jistě přispívá i její zdravotní stav, operace je zásadním zásahem do zdraví člověka, a pokud by musela případné komplikace řešit v Nigérii, mělo by to pro ni závažné následky. K podkladovým informacím pak žalobkyně uvádí, že MZV je ústředním orgánem státní správy téhož státu jako žalovaný a jeho informace tak nejsou dostatečné pro posouzení věci, navíc databanka ČTK je obecně zaměřená a též tak nemá plnou vypovídací hodnotu. Podklady žalovaného nejsou dostatečné a žalobkyně je i nadále přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, ať již dle § 14, ale i dle § 14a zákona o azylu. Navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 5. 8. 2016 plyne, že s žalobními námitkami nesouhlasí, odkazuje na písemnosti, založené ve správním spise a vydané rozhodnutí ve věci. Žalovaný má zjištěný stav věci za dostatečný, uvádí, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila. Její žádost o udělení mezinárodní ochrany je druhá v pořadí, zem původu opustila již v r. 2009 a do ČR přicestovala za manželem, o mezinárodní ochranu žádá, protože v Nigérii již delší dobu nebyla. S manželem byla naposledy v kontaktu asi před 2 lety, bez úspěchu ho hledá a v současnosti neví, kde se nachází. První žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně podala 28. 7. 2014, v říjnu 2014 žalovaný vydal rozhodnutí o neudělení azylu, krajský soud dne 24. 7. 2015 zamítl její žalobu a NSS následně odmítl kasační stížnost. K současné žádosti sama žalobkyně uvedla, že žádné nové skutečnosti neuplatňuje, k zdravotnímu stavu pak uvedla, že ji čeká gynekologická operace. Tato se uskutečnila dne 27. 1. 2016, pohovor s žalobkyní proběhl dne 2. 3. 2016. Žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost, která by bez jejího zavinění nemohla být zkoumána v rámci předchozího řízení, poukazovala především na svůj zdravotní stav a uvedla svoji touhu žít v ČR a zůstat zde. V případě návratu do Nigérie se obecně ničeho nebojí, ale jejím problémem je obecný závěr v tom smyslu, že pokud je žena vdaná, musí následovat svého manžela a nemá právo nadále zůstat se svojí rodinou. Její manžel ovšem zmizel a ona nemá kam jít. Žalovaný plně odkazuje na str. 3 svého rozhodnutí, v němž přehledně porovnal a zhodnotil první žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu s její současnou druhou žádostí. Dospěl k závěru, že žalobkyně uvádí zcela totožné motivy odchodu ze země původu i důvody neochoty k návratu, jako v první žádosti, tedy zcela konkrétně důvody existence manželství s občanem ČR a legalizaci zdejšího pobytu. Žalovaný v tomto

smyslu odkazuje na dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen NSS) ze dne 11. 6. 2009, kdy pod čj. 9 Azs 5/2009 soud zdůraznil hlavní smysl a účel možnosti podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Ten spatřuje v možnosti postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Zdůrazňuje současně, že je nutné důsledně dbát na garanci takového možnosti pro žadatele, na druhé straně však i na zamezení účelových podávání opakovaných žádostí. Žalovaný pak v uvedeném smyslu zdravotní stav žalobkyně velmi pečlivě přezkoumal a zhodnotil, a to na str. 2 a 4 rozhodnutí, věnoval se jí předložené zdravotní dokumentaci a požádal o vyjádření Gynekologicko-porodnickou kliniku 1. Lékařské fakulty UK po provedené operaci. Dne 27. 1. 2016 žalobkyně prodělala laparoskopickou operaci, při které došlo k vynětí děložních myomů, po operaci je žalobkyně bez problémů, s přiměřeným pooperačním nálezem, bez známek zhoubného nádoru. Po ukončení antibiotické léčby další léčba předepsána nebyla, stav je bez komplikací. Nevyžaduje tak žádnou specializovanou léčbu, nedostupnou v její vlasti, zdravotní stav žalobkyně proto nepředstavuje důvod k opětovnému meritornímu posouzení. K námitce o neaplikaci ust. § 13 žalovaný zdůrazňuje, že toto ustanovení lze využít v případě, kdy existuje pravomocné rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany rodinného příslušníka žadatele, což v případě žalobkyně nenastalo, na její osobu tak toto ustanovení vztáhnout nelze. Humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu je pak institutem výjimečné povahy, udělováným např. osobám významně postiženým humanitární katastrofou a je koncipován jako dobrodíní státu, nikoliv jako právo na přiznání azylu. Je zcela na volné úvaze správního orgánu při jeho udělení a příslušný soud přezkoumává udělení humanitárního azylu pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Sociální vazby, které dle přesvědčení žalovaného nelze podřadit pod pojem vazeb rodinných, nepředstavují důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by měl žalovaný žalobkyni udělit humanitární azyl. K námitce nedostatečných podkladů pro vydání rozhodnutí pak žalovaný poukazuje na skutečnost, že jeho podklady vycházejí z více renomovaných zdrojů, námitku o neobjektivnosti podkladů MZV správní orgán považuje za irrelevantní. MZV ČR je ústředním orgánem státní správy, své závěry činí z poznatků o jiných zemích, které jsou pod kontrolou široké veřejnosti v ČR a též v zahraničí. Jedná se o poznatky zastupitelských úřadů v zahraničí, které jsou nejbližší skutečnému stavu věci v rámci rozhodovací činnosti správního orgánu a jsou kontrolovány s poznatk zahraničních vládních orgánů o dodržování lidských práv a bezpečnostní situaci v příslušné zemi původu. V průběhu celého řízení o druhé žádosti žalobkyně se tato o činnosti skupiny Boko Haram nevyjadřovala, ani toto nepodávala jako důvod své žádosti, ač na její straně stojí povinnost tvrzení. Bezpečnostní situace v zemi byla žalovaným podrobně zhodnocena v první žádosti žalobkyně, o níž bylo rozhodováno meritorně. Žalovaný je proto přesvědčen, že o nepřípustnosti žádosti a zastavení řízení rozhodl oprávněně a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 19. 6. 2017 zástupkyně žalobkyně odkázala na žalobní námitky, rozhodnutí žalovaného je považováno z uvedených důvodů shora za nezákonné, je navrhováno jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Náhrada nákladů řízení spočívá v nákladech právního zastoupení, zde soud uvádí, že tato byla vypořádána samostatným usnesením. Pověřená pracovnice žalovaného poukázala na znění ust. § 11a zákona o azylu, dle jehož znění nevystaly v současně vedeném řízení žádné nové důvody, pro něž by byl žalovaný povinen

rozhodovat meritorně, trvá proto na zamítnutí žaloby. Náhradu nákladů řízení žalovaný neuplatňuje.

Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 17. 12. 2015, uvedla, že je státním občanem Nigérie, národnosti Edo, vdaná, její rodiče a sourozenci žijí v Nigérii, v Igroue. V ČR pobývá od listopadu 2009, je věřící bez konkrétního vyznání, doklady nevlastní. Nikdy nebyla politicky angažovaná, má nedokončené základní vzdělání, uvádí, že je negramotná. Pracovala jako kadeřnice, uvedla, že její současný manžel přijel do Nigérie, vzali se a ona pak za ním přijela do Evropy. O azyl žádá, protože je zde provdaná. O azyl žádala již v r. 2014, nebyl jí udělen. V případě návratu se ničeho neobává, ale když se žena vdá, patří tam, kde je její manžel. Uvedla, že v lednu 2016 má podstoupit gynekologickou operaci. Dne 2. 3. 2016 žalobkyně v rámci pohovoru uvedla, že s manželem nebyla v kontaktu mnoho let, hledá ho, ale nemůže ho najít. Je po operaci, bere léky proti bolesti. V její zemi, pokud je žena vdaná, následuje manžela, nemá právo dále zůstat se svojí rodinou. Potřebuje osobní doklad, aby si mohla najít práci a postarat se o sebe. Téhož dne byla žalobkyně seznámena s podklady správního orgánu, uvedla, že nežádá žádné jejich doplnění. V žádosti z r. 2014 žalobkyně uvedla, že její manžel J. K. odjel do Německa najít práci a již neví, kde žije.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s), provedené důkazy hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu.

Z ustanovení zákona o azylu, konkrétně jeho § 10a písm. e) plyne, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. **Podle § 25 písm. i) zákona o azylu** se v případě, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, řízení zastaví.

Po přezkoumání a projednání věci je zcela patrné, že žalobkyní uváděné důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany sledují cíl legalizace zdejšího pobytu, avšak jí uváděné důvody lze řešit pouze prostřednictvím institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Zákon o azylu je právním předpisem, který dává možnost poskytnutí ochrany žadateli v pouze přísně vymezených situacích, kdy je ohrožen azylově relevantním pronásledováním, případně vážnou újmou pro případ návratu do vlasti. Žalobkyně, jak seriózně uvádí žalovaný, podala opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, a to s důvody, o nichž již dříve nejen že žalovaný meritorně pravomocně rozhodl, ale o nichž bylo jednáno i před soudy, a to postupně krajským soudem a NSS. Žalobkyní uváděné důvody byly zhodnoceny jako azylově nerelevantní a na tomto závěru se nemůže nic změnit ani s pokračující dobou, když žádné nové důvody, které má na mysli aktuální judikatura, jak uvedeno shora, v řízení o nové žádosti žalobkyně nevyvstaly. Krajský soud musí dát za pravdu tvrzení správního orgánu, že na str. 3 rozhodnutí ze dne 13. 4. 2016 řádně vypořádal

a porovnal žalobkyní uváděné skutečnosti z průběhu obou řízení a poté dospěl k správnému závěru, že neshledává žádné nové podstatné okolnosti věci, které by mohly vést k nutnosti zabývat se věcí žalobkyně poznovu meritorním způsobem. Soud je pak přesvědčen, že poté, co žalovaný vyčerpávajícím způsobem vypořádal otázku zdravotního stavu žalobkyně, kdy dospěl k závěru, že v době vydání rozhodnutí není zdravotně ničím ohrožena, nepochybil, když případ uzavřel jako odpovídající možnosti aplikace ust. § 10a odst. 1 písm. e) a v návaznosti pak i § 25 písm. i) zákona o azylu.

Krajský soud pak závěrem konstatuje, že o žádosti žalobkyně o přiznání odkladného účinku žalobě rozhodl v zákonné lhůtě samostatným usnesením, a to dne 25. května 2016.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud hodnotil žalobu jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl, výrok o náhradě nákladů odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. červen 2017

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.